

De slang in de tuin van Eden

DE WERELD VOLGENS BRUNO BELTRÃO

1. 13/2/2004 – Ik zit in de zaal, en ik kijk naar een enorme hoop rode bloemen. Een vuilnisbelt van bloemen. Op een zo goed als leeg podium. Vrouwen dragen hoge hakken, ze zweven door de wereld. Ze worden door mannen op handen gedragen, of aan een leiband over het podium geleid. Ze gieten thee in overlopende kopjes, ze glijden keer op keer van een steil oplopende tafel, ze glimlachen, en roepen met opwaaiende jurk naar een voorbijrijdende taxi. Ze vallen in alle sereniteit telkens weer in zwijm. Maar hun val wordt gebroken door vederlichte donsdekens, of een bed van koesterende bloemen. Het is een wuft spektakel, van een clowneske lichtheid. Het zijn melancholische postkaartjes uit een ver verleden, toen haar theater nog uithaalde in plaats van de pijn te sussen. Toen Bausch de wereld zichtbaar maakte zonder hem te verbloemen.

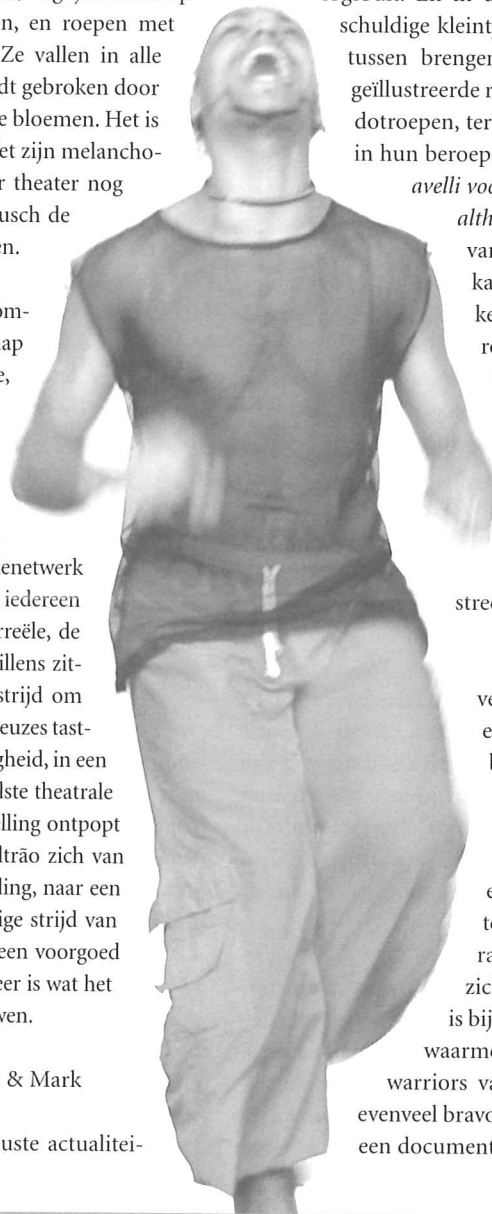
2. 3/10/2003 – Ik kom de voorstelling uit in complete verwarring. Het is Klapstuk, onder curatorschap van Jérôme Bel, en ik was ingesteld op spitsvondige, ironische conceptualiteit, maar kwam terecht in een duivelse warzone. Een precisiebombardement van conflicterende boodschappen. *Telesquat* blijkt een misleidend behulpzame handleiding voor het lezen van een hedendaagse dansvoorstelling, maar evengoed van een samenleving die in haar eigen informatienetwerk is verdronken. Waar het comfort van de keuzevrijheid iedereen gijzelt en tot soldaat maakt. De dictatuur van het irreële, de dagelijkse oorlog van de media, waarin we willens nillens zitten verstrikt. Het is een voorstelling die de futiele strijd om zekerheid in een onoverzichtelijke zee van mogelijke keuzes tastbaar maakt. Waarin het gevecht om houvast, om veiligheid, in een verstikkend aanbod van 'vrijheden', je in een onvervalste theatrale geste in het gezicht wordt gegooid. In razende versnelling ontpopt *Telesquat* van de Braziliaanse choreograaf Bruno Beltrão zich van een aardig parodiërende 'dans over de dans'-voorstelling, naar een akelig realistisch strijdveld van informatie. De bloedige strijd van een zich verbeteren verdedigend consumentisme. Van een voorgoed door de media bezette werkelijkheid. Waarin niets meer is wat het lijkt, en geen enkele boodschap zich nog laat vertrouwen.

3. januari 2003: De Witte Raaf – Tom Holert & Mark Terkessidis in *Oorlog als massacultuur*:

'Als je de boulevardpers leest of sensatiebeluste actualiteitrubrieken op tv bekijkt, besef je al gauw dat het ook bij ons voortdurend over oorlog gaat. "Killervirussen" en "@-bommen" jagen ons angst aan. De vakantie-

trip waar we zo lang naar hadden uitgekeken ontpopt zich plotseling tot een "reis naar de hel". "Schoenenoorlogen", "tennisoorlogen" en "blikjesoorlogen" veranderen het dagelijkse leven in een slagveld. Ouders gaan met elkaar een "echtscheidingsgevecht" aan, met het kind als oorlogsbuit. En in de "kinderoorlogen" muteren onze ooit onschuldige kleintjes tot "horrorkids" of "kleine monsters". Intussen brengen mannenbladen zoals *GQ* of *Maxim* rijk geïllustreerde reportages over het leven in speciale commandotroepen, terwijl vrouwen zich voor de concurrentiestrijd in hun beroepsleven kunnen laten inspireren door *Macchiavelli voor vrouwen*. Fitnessmagazines zoals *Men's Health* of *Fit for Fun* zetten hun lezers ertoe aan één van die gestaalde Leni Riefenstahl-lijven bij elkaar te trainen die elke maand op de cover prijken. En in zakenbladen als *Capital* draait alles rond vijandelijke overnames, productoffensieven, de verovering van markten, concurrentieslagen op de arbeidsmarkt, guerillamarketing, revoluties, meedogenloze selectierondes, enzovoort. In de *Wirtschaftswoche* liet een advertentie twee flarden textiel zien, de ene in militaire camouflagekleuren, de andere met krijtstreep. De tekst: "Gevechtsuniformen."

4. In een immer groeiende behoefte aan veiligheid, plooit het strijdveld zich toe op het enige wat zich nog door het individu laat beheersen: zijn eigen lichaam. Het afgetrainde lijf dat nergens zijn eigen grenzen overtreedt, en zich angstvallig in zijn eigen werkelijkheid opsluit. Het lichaam dat zich bij elk uitdijen verder en verder op vijandelijk terrein waagt. Het is het apparaat van de aspirant-soldaat in strijd met een samenleving die zich aandient als bedreigend en onbekend. Het is bij uitstek het lijf van de gespierde breakdancer waarmee Beltrão zijn compagnie heeft opgezet. De warriors van de straatcultuur, die hun waarden met evenveel bravoure als lyrisch geweld de wereld insturen. In een documentaire over de wijkprojecten rond streetdance waaraan de Grupo de Rua de Niterói deelnam, trekt Beltrão de parallel tussen het lichaam en de samenleving. Net als in een

Ele está rindo

Telesquat BRUNO BELTRÃO/GRUPO DE RUA DE NITERÓI